

nie konferencji naukowej na temat: „Ochrona ptaków drapieżnych i restytucja gatunków zagrożonych”.

W sprawie sokolnictwa wyrażono pogląd, że — jakkolwiek w niektórych przypadkach może być ono sprzeczne z ochroną ptaków drapieżnych — należy kontynuować prace nad sokolnictwem, jednakże tylko na skalę naukowo-badawczą. Wysłunięto przy tym propozycję, ażeby Stacja Badawcza Polskiego Związku Łowieckiego w Czempiniu zwróciła uwagę na wypracowanie naukowych zasad restytucji gatunków ptaków drapieżnych w ich naturalnych stanowiskach.

Witold Kucharski

Konferencja Zespołu Ochrony Obiektów Paleontologicznych

W dniu 16 X 1980 r. w gmachu Muzeum Ziemi PAN w Warszawie odbyło się pierwsze posiedzenie Zespołu Ochrony Obiektów Paleontologicznych przy Komisji Paleontologii Komitetu Nauk Geologicznych PAN. Przewodnicząca Zespołu doc. Lidia Malinowska z Instytutu Geologicznego CUG w Warszawie nakreśliła zarys programu działalności nowej organizacji. Podkreśliła ona, że planuje się rozpoczęcie szerszej akcji propagandowej na rzecz wytypowania oraz opracowania naukowej dokumentacji szczególnie wartościowych obiektów geologicznych z kopalną fauną i florą. Dokumentacja ta przedstawiona zostanie Komisji Ochrony Przyrody Nieożywionej Państwowej Rady Ochrony Przyrody.

W skład Zespołu zostali powołani przeważnie młodzi pracownicy naukowci z różnych ośrodków w kraju. Będą oni rejestrowali napływające od geologów materiały dotyczące ochrony poszczególnych obiektów. Ponadto członkowie Zespołu planują podjęcie pracy nad katalogiem szczególnie interesujących paleontologicznych stanowisk chronionych i godnych ochrony.

Na posiedzeniu mgr A. Szynkiewicz z Uniwersytetu Warszawskiego przedstawił referat pt. „Obiekty z fauną kopalną w formach krasowych na terenie Jury Polskiej”. W referacie tym przedstawiony został opis m. in. następujących stanowisk krasu kopalnego: kamieniołomy w Działoszynie, Zalesiakach, Drabach, Rębielicach Królewskich, Kamyku oraz odsłonięcia naturalne: Góra Zelka, wzgórze z jaskinią Szachownicą, jaskinie w Górach Sokolich, skałki w Mirowie, Bobolicach, Podlesicach i Ogrodzieńcu. Szczególnie pilną sprawą jest zabezpieczenie Jaskini Zabiej koło Podlesic, w której w 1979 r. odkryto stanowisko ssaków plejstocenijskich.

Głównym przedmiotem dyskusji na posiedzeniu były sprawy ko-

nieczności spopularyzowania zadań Zespołu, zwłaszcza wśród geologów, studentów i miłośników geologii. Zdecydowano także wszcząć starania o organizację w Muzeum Ziemi PAN w Warszawie tzw. pogotowia paleontologicznego. Będą w nim opracowywane — po weryfikacji — wszelkie informacje napływające z terenu, oraz zostaną wytypowane do ochrony te stanowiska, które mają największą wartość naukową.

Działalność Zespołu z pewnością przyczyni się do rozszerzenia zakresu prac różnych instytucji (w tym Zakładu Ochrony Przyrody i Zasobów Naturalnych PAN oraz Komisji Zasobów Przyrody Nieożywionej PROP) zmierzających do ochrony przyrody nieożywionej w Polsce.

Zbigniew Wójcik

Z NASZYCH REZERWATÓW

Stan obecny rezerwatu przyrody „Segieł” na Wyżynie Śląskiej

Las Segiecki w Blachówce koło Bytomia jest zgodnie uznawany za najcenniejszy zabytek przyrody Wyżyny Śląskiej i doczekał się już szeregu opracowań (np. Ludera 1939, Jaromin 1958, Kobierski 1962, 1965, 1974). Ochronie podlega tutaj 24 ha starodrzewu bukowego, nawiązującego wieloma gatunkami runa do zbiorowiska buczyny karpackiej *Dentario glandulosae-Fagetum* (ryc. 1).

Rezerwat położony jest w bezpośrednim sąsiedztwie Zakładów Dolomitowych — Kopalnia „Blachówka” eksploatujących kamieniołom dolomitu systemem odkrywkowym. Przez jego środek biegnie dość ruchliwa droga z Suchej Góry i Blachówki do Rept. Na ten jak i na sąsiednie obszary istotny i negatywny wpływ wywierają emisje gazów i pyłów pochodzące z zakładów przemysłowych Górnośląskiego Okręgu Przemysłowego. Kobierski (1965), analizując czynniki zagrażające rezerwatowi, wysunął konkretne postulaty odnośnie jego ochrony, których realizacja mogłaby zmniejszyć ujemne oddziaływanie antropopresji na ten obiekt. Do najważniejszych wskazań autor zaliczył m. in.: niezmnieszanie otuliny rezerwatu, unikanie zrębów zupełnych przy przebudowie drzewostanów otuliny, zrezygnowanie z podejmowania eksploatacji kamieniołomu na obszarze sześćdziesięciometrowego pasa ochronnego i powstrzymanie jego ekspansji w kierunku rezerwatu, ustawienie tablic informacyjnych i ostrzegawczych. Z przedstawionego